

Vestitorul

numelui lui Iehova

“Străjerule, cât mai este din noapte?”

Isaia 21.11

Cu anexa lunară
BULETIN PENTRU MARTORII LUI IEHOVA
Anul IV. — Iunie 1935. — No. 6

Conținutul:

Profeție despre arbori 87
Intrebări 97

Apare odată pe lună
Editori:
SOCIETATEA DE BIBLIE
ȘI TRACTATE M. D. I.
Soc. Anonimă de Editură
Str. Crișana No. 33, București 2

Voi
sunteți
martori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 43:12

© W.B. ELSA

SOCIETATEA DE BIBLIE ȘI TRACTATE M. D. I.

SOC. ANONIMA

Str. Crișana No. 33

București 2

(Traducerea acestei reviste, apara in mai multe limbi).

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va fi pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Sfânta Scriptură învață clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al pământului și Dătătorul de viață al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creațiunii sale și agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voința legea lui Dumnezeu și astfel a căzut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii s'au născut ca păcătoși și n'au niciun drept la viață.

CĂ ISUS a devenit om pentru a putea deveni Răscumpărătorul omului; că a suferit moartea pentru a procura prețul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morți, s'a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele căruia îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizațiunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația lui Iehova și să proclame hotărârile sale așa cum sunt exprimate în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împărăției tuturor acelor care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer și fundează acum împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de cari vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăția lui Iehova pe care Christos a început să stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizațiunii lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi restatorniciți și vor trăi vecinic pe pământ.

ACEASTA REVISTA este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotărârile sale, așa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice cari sunt folositoare cu deosebire martorilor lui Iehova. Ea pregătește pentru cetitorii săi un studiu sistematic al Bibliei și oferă și altă literatură pentru incurajarea acestor studii. Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instituțiunile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dimpotrivă; cititorul este invitat să supună conținutul ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

A V I Z

Deoarece odată cu triniterea revistei No. 6, pe Iunie 1935, expiră abonamentele pe 6 luni, aducem la cunoștința abonaților, că reînnoirea se face automat până la 31 Decembrie 1935, revista trimițându-se regulat ca și până acum.

Acei ce doresc să facă schimbări la abonament sau renunță complet la el, sunt rugați să anunțe în scris Societatea spre a se lua măsurile respective până la 15 Iulie 1935.

Prețul abonamentului anual

România:	Lei 120.—
Pentru străinătate	Lei 150.—
Cehoslovacia:	Coroane 24.—
Franța:	Franci francezi 20.—
Belgia:	Franci belgieni 24.50
Statele-Unite:	Dol. 1.50

(Această revistă apare în mai multe limbi).

PROFEȚIE DESPRE ARBORI

„Ca sa fie numii lezebiati ai neprihănirii (alte trad.: arbori ai dreptății), un sad al Domnului, spre slava lui”. — Isaia 61:3.

PARTEA II-a

IEHOVA întrebuințează oameni la vestirea hotăririlor sale, însă acești oameni sunt de puțină importanță. El s'ar putea sluji tot așa de bine de lucruri neînsuflețite pentru a vesti voința sa. Oamenii sunt adesea înclinați să eugale lucruri mai înalte despre ei însuși decât se cuvine numai pentru că Dumnezeu îi favorizează; și când se înalță pe sine, în felul acesta ei cad. Lucrurile neînsuflețite însă nu pot cădea din cauza mândriei și a trufiei. întrebuințarea lucrurilor însuflețite și neînsuflețite de Iehova este arătată prin cuvintele următoare ale lui Isus pe care le-a rostit cu privire la ucenicii săi: „Dacă vor lăcea ei, pietrele vor striga”. (Luca 19:10). Iehova a pus pe Iotam pe vârful muntelui Garizim și l-a inspirat să roștească mesajul lui Dumnezeu înaintea urechilor dușmanilor lui Dumnezeu. Dacă Iotam ar fi neglijat s'au n'ar fi voit să vorbească așa cum i s'a poruncit de frica mulțimii de oameni din vale sau din alt motiv, Dumnezeu ar fi putut face pe pietrele muntelui să rostească mesajul său. Așa a favorizat Iehova și în aceste zile de mare primejdie bărbați și femei prin faptul că i-a făcut martori ai săi. El i-a uns și i-a așezat ca reprezentanți ai împărăției sale pe „muntele său înalt”; el a pus mesajul său în gura martorilor săi și dacă ei ar neglija sau n'ar voi să proclame acest mesaj de frica reprezentanților lui Satan, care stau în vale, sau din alt motiv, Iehova ar putea întrebuința, fără indoială chiar și lucruri neînsuflețite ca să vorbească pentru el. Niciunul din martorii lui Iehova să nu-și leie el însuși cinstea din pricina poziției sale. Iehova Dumnezeu a dat onoare credincioșilor săi prin faptul că i-a făcut martorii săi, și ei trebuie să aprecieze acest fapt cu modestie și smerenie. Credincioșii își vor împlini datoria cu hotărîre și fără nici o frică de nici o creatură, și făcând aceasta vor umbla în smerenie înaintea Atotputernicului Dumnezeu și vor lăuda și preamări numele său și pe Fiul său prea iubit, pe Rege.

* Prin faptul că Iehova a așezat pe Iotam, al cărui nume înseamnă „Iehova este perfect”, pe vârful muntelui și l-a inspirat să vorbească, Iehova a zis pe scurt mulțimii din vale: „Calea voastră este cu totul greșită însă calea mea este perfectă. Acest om aduce un mesaj perfect deoarece el este mesagerul sau solul meu; de aceea ascultați ce vă va vorbi. Eu i-am dat privilegiul să vorbească pentru că în felul acesta să-mi fac cunoscut scopul. Intocmai după cum stă el pe aceste stânci neclintite și proclamă mesajul meu, așa va fi și hotărîrea mea neclintită și irevocabilă, și cuvântul meu nu se va întoarce la mine fără ispravă. Eu am hotărît și-mi voiu și împlini hotărîrea.”

Iehova a lucrat acolo după regula sa neschimbabilă de a încunoștiința pe dușman dinainte despre nimicirea sa apropiată. Iotam, cel din urmă din fiii lui Ghedeon, a reprezentat pe cei din urmă martori ai lui Iehova de pe pământ cu puțin timp înainte de ruina organizației lui Satan și vestind hotărîrea lui Dumnezeu de a nimici pe dușman. Aceasta împreună cu alte fapte bine cunoscute dovedește că „profeția despre arbori” acum este în curs de împlinire și că desfășurarea acestei profecții va sluji de întărire rămășiței pentru că să fie tare în speranță și să preamărească pe Dumnezeu.

* Stăpânirea peste lume a fost de multe veneturi o chestiune de controversă și prin urmare și întrebarea: Cine este suprem? În această profecție despre arbori primim o nouă dovadă la cele multe pe care le avem deja că răul nu va stăpâni mai mult, că Iehova Dumnezeu este suprem, și că „arborii săi ai dreptății” vor fi întrebuințați de el veșnic spre mărirea sa și la manifestarea și execuțarea hotărîrii sale.

* Arborii sunt un simbol pentru creaturi vii. „Arborele” puternic al lui Satan care întrecea pe toți ceilalți „arbori” ai Edenului s'a răsvrălit împotriva lui Dumnezeu și a întemeiat o stăpânire dușmană lui Dumnezeu. Când a organizat Dumnezeu pe Izraeliți și și-a legat numele său cu ei ca poporul său, Satan s'a apucat la lucru ca să întoarcă pe acel popor dela Dumnezeu. A fost instituit un cult religios formal și a fost întrebuințat ca să seducă și să strice pe Izraeliți, și acesta a fost mijlocul pe care l-a întrebuințat Diavolul pentru a le pricinui nimicirea. Izraeliții au devenit nelegiuți și nemulțumiți cu îngrijirea lui Iehova pentru ei; ei s'au întors spre conducătorii diavolești ai organizației vizibile a lui Satan și au dorit ca după felul păgânilor și al regilor lor să domnească și peste ei un rege.

Măslinul

* Iotam și-a început profecția sa despre arbori devenită proverbială cu cuvintele următoare: „Copacii au plecat să ungă un împărat și să-l pună în fruntea lor. Ei au zis măslinului: Impărățește peste noi!” (Judecătorii, 9:8). Arborii sau copacii amintiți aici care au plecat să ungă un împărat sunt cedrii Libanului amintiți în versetul al cincisprezecelea al acestui capitol. Acești arbori sunt întrebuințați ca simboale ale oamenilor egoiști, lacomi și ambițioși care lucrează sub stăpânirea și conducerea lui Satan. Fiind ei trufași caută să se înalțe ei însuși pe sine și să-și impună voința lor proprie pentru câștig personal.

„Căci este o zi a Domnului oștirilor împotriva oricărui om mândru și trufaș, împotriva oricui se înalță, ca să fie plecat: împotriva tuturor cedrilor înalți și falnici ai Libanului, și împotriva tuturor stejarilor Basanului”. (Isaia 2:12, 13) Ei corespund „pădurii din câmpiile de miazăzi”. (Ezechiel 20:16) În această profesie ei reprezintă și găsesc o împlinire în mie în 1) oamenii egoiști, ambițioși și idolatri din Sihen; și 2), împlinirea mai mare, în căpeteniile „creștinătății”, care sunt seduse de preoțime, și în masa poporului „creștinătății” care sprijinește pe acești oameni ambițioși. Acei „arbori” (oameni din Izrael) au dorit un împărat după alegerea și gustul lor, și în aceasta au lucrat sub influența lui Gog, a reprezentantului principal al Diavolului. Ei au voit să aibă un rege vizibil și Satan i-a adus pe calea unde și-au putut satisface dorința lor egoistă. În același chip au dorit în mod deosebit și bărbații conducători ai „creștinătății” după încheierea războiului mondial să guverneze lumea după ideile lor proprii. Prin războiul mondial „creștinătatea” și-a pierdut pe unul din „puii” ei și așa a luat ea pe un altul dintre puii ei și l-a făcut un leu tânăr (rege al fiarelor) care să stăpânească lumea. Războiul mondial a arătat că imperiul anglo-american nu stăpânește prin drept divin ci se află în legăturile grupelor comerciale-politice și ale militarismului. Acum „creștinătatea” a născut pe Liga Națiunilor și aceasta trebuie să fie acum sprijinitorul și stăpânitorul lumii. — Vezi Ezechiel 19:3; „Justificare”, volumul 1, pagina 252, în englezește.

* Arborii, aceștia sunt creaturi omenești egoiste, s'au adresat mai întâi măslinului și i-au zis: „Împărățește peste noi!” Aceasta trebuie să se referească mai întâi bine înțeles la Ghedeon, care, când a fost invitat să domnească peste Izrael, n'a primit: „Bărbații lui Izrael au zis lui Ghedeon: Domnește peste noi, tu și fiul tău și fiul fiului tău, căci ne-ai izbăvit din mâna lui Madian. Ghedeon le-a zis: Eu nu voiu domni peste voi”. (Judecătorii 8:22, 23) Aceasta arată că „măslinul” descris își găsește mai întâi în Ghedeon o împlinire în mie, și apoi împlinirea lui mai mare în mai marele Ghedeon, Christos Isus, mijlocitorul legământului nou. Măslinul stă cu deosebire în legătură cu legământul nou după cum este declarat în Romani 11:24—27. „Măslinul” reprezintă prin urmare pe membrii organizației lui Dumnezeu și se compune din unii ca aceia care au fost luați afară dintre oameni și au fost primiți în legământul cel nou pentru a fi „un popor pentru numele său” și pentru a da mărturie pentru Iehova înaintea națiunilor. „Măslinul” în simbol reprezintă așa dar pe rămășița care este acum pe pământ și dă mărturie pentru numele lui Iehova Dumnezeu. Pentru sprijinirea acestei aplicațiuni a parabolii cu privire la măslin, observați dovețile următoare din Scriptură: „Iar eu ca un măslin verde sunt în casa lui Dumnezeu! Mă încred în îndurarea lui Dumnezeu în veci și perpetuu. Te voiu lăuda în veci, pentru că ai făcut aceasta, și voiu spera în numele tău, căci el este bun, cuviosilor tăi”. (Psalm 52:10, 11; alte trad.: 52:8, 9) „Voiu fi ca roua pentru Izrael; el va înflori ca crinul, și va da rădăcini ca Libanul. Ramurile lui se vor întinde; măreția lui va fi ca a măslinului, și mirosurile lui ca ale Libanului”. (Osea 14: 5, 6) „Și lângă ei sunt doi măslini... aceștia sunt cei doi unși, cari stau înaintea Domnului în-

trebului pământ”. (Zaharia 4:3, 11) „Voi da celor doi martori ai mei să proorocască (alte trad.: și voiu da celor doi martori ai mei putere, și ei vor prooroci), îmbracați în saci, o mie două sute șasezeci de zile. Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice, cari stau înaintea Domnului pământului”. — Apocalips 11:3, 4.

* Oferta făcută măslinului de a-l face stăpânitor arată o încercare de a lui Satan de a induce pe cei consacrați Domnului Iehova să se întoarcă de la Dumnezeu și prin facerea unui compromis să cedeze Diavolului. Toemai aceasta este ceea ce a încercat Satan la Isus în pustie când Satan i-a oferit toate împărățiile pământului și anume cu condiția dacă Isus se va închina lui Satan. Această ofertă a fost refuzată. (Matei 4:1, 2, 8—11) În anul 1911 mai marele Ghedeon, Christos Isus, a fost trimis de Iehova deoarece lumea lui Satan ajunsese atunci la sfârșit; și la sfârșitul războiului mondial „creștinătatea”, ca reprezentant al lui Satan, a rugat pe Christos să domnească peste ea în condițiunile puse de „creștinătate”, și anume ca Christos să permită împărățiilor și stăpânitorilor acestei lumi să fie și pe mai departe la cârmă, și ca „creștinătatea” să-și aleagă stăpânitorii ei proprii succesivi care i-ar reprezenta apoi ca reprezentanții vizibili ai lui Christos în lucrurile politice și financiare pe pământ și ar stăpâni pentru el. „Creștinătatea” a instituit apoi după alegerea ei proprie Liga Națiunilor și a declarat cu îndrăzneală și trufie că Liga Națiunilor ar fi expresiunea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. „Creștinătatea” a pretins după aceea ca rămășița lui Dumnezeu, care formează ramurile „măslinului”, trebuie să se închine și să predice conform prescripțiilor sau regulilor „creștinătății” care au fost dictate de elementul religios unit al ei. Acest element a recomandat și pe Liga Națiunilor ca înlocuire pentru împărăția lui Dumnezeu și ea este o urciune în ochii lui Iehova. Rămășița refuză orice compromis cu vreo parte oarecare a organizației Diavolului, și de aceea nu primese nici condițiunile și se desparte de tot de „creștinătate”.

* Măslinul a dat răspuns la oferta. „Și olivul le zise: Părăsi-voiu eu (martorii lui Iehova) grăsimea mea, eu care Dumnezeu și oamenii se onorează, și duc-mă-voiu (afară din organizațiunea lui Iehova), spre a domni peste arbori?” (Judecătorii 9:9) Măslinul onorează pe Dumnezeu prin grăsimea sa. (Romani 11:17) Măslinul produce un ulei care, după cum arată profetul lui Dumnezeu, curge în sfeșnicul de aur în templu, și împrășteie lumină descoperind hotărârea lui Iehova, care lumină este dată prin Christos Isus, Fiul prea iubit al lui Dumnezeu. (Zaharia 4:2, 3; vezi „Pregătiri de Conflict”, paginile 61, 65, în englezește) Ghedeon a refuzat să domnească peste Izrael și a zis: „DOMNUL va domni peste voi”; Christos de asemenea a refuzat toate cererile de acest fel deoarece el domnește numai ca Regele și reprezentantul lui Iehova și spre cinstea și mărirea numelui lui Iehova. El este cel mai înalt dintre arborii dreptății, sadurile Domnului.

* „Grăsimea măslinului” este un simbol al bucuriei, și bucuria Domnului Isus constă din aceea de a înălța și a justifica numele lui Iehova. Rămășița, prin faptul că intră în „bucuria Domnului”, onorează pe Dumnezeu și pe om' după cum este declarat în textul Scripturii. (Psalm 66:2) Ei luminează ca lumini în lume spre mărirea lui

Dumnezeu. Filipeni 2:15, 16) Ei nu luminează din pricina unei lumini pe care ar avea-o în ei înșiși ei pentru că slava lui Iehova a răsărit peste ei și lumina sa se arată peste ei. (Isaia 60:1, 2) O participare a martorilor lui Iehova la stăpânirea organizației lui Satan ar necinsti numele sfânt al lui Iehova. Rămășița refuză de a avea ceva de-a face cu politica sau cu afacerile politice ale lumii acesteia. Martorii lui Iehova nu onorează pe niciun om de pe pământ ei onorează pe „omul Christos Isus”, pe mai marele Moise, pe mijlocitorul legământului celui nou, pe care Iehova l-a încununat cu slavă și cu cinste. (Evrei 12:21; 2:6—9; Psalm 8:1, 5) Christos Isus a intrat acum într-adevăr în această onoare descrisă de Scriptură, și martorii lui Iehova vestesc mărirea și onoarea sa. Ei onorează pe Tatăl și pe Fiul. În timp ce martorii lui Iehova nu cinstesc pe niciun om de pe pământ, urmează totuși porunca lui Iehova de a cinsti pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. (Ioan 5:23) Rămășița lui Iehova cinsteste neîncetat pe Iehova Dumnezeu și pe Christos Isus, pe Fiul său prea iubit, prin vestirea că împărăția lui Dumnezeu sub Christos, Regele său, este singura speranță pentru neamul omenesc și că ea va justifica pe deplin numele lui Iehova. Prin urmare parabola profetică s'a împlinit în ceea ce privește refuzul rămășiței de „a păși grăsimea ei prin care onorează pe Dumnezeu și pe om”, și în ceea ce privește refuzul ei de a merge și de a se lăsa să fie sprijinită de vreo parte oarecare a organizației lui Satan.

¹⁹ Christos Isus care este acum în templul lui Iehova a însărcinat pe rămășița credincioasă cu „mărturia lui Christos Isus”. Membrii rămășiței credincioase sunt ramuri de ale „măslinului” și refuză să facă vreun compromis sau vreo concesie organizației lui Satan, și ei refuză să ceară dela organizația lui Satan permisiune de a predica. Ei duc mărturia lui Isus Christos în ascultare față de porunca lui Dumnezeu și nu față de porunca vreunui om. (Apocalips 12:17) Aceasta arată că „măslinul” n'a primit propunerea „creștinătății”. Christos n'a primit să meargă și să domnească peste arborii lumii nelegiuite și și-a exprimat dezaprobarea față de această stăpânire nedreaptă. Christos Isus, marele „măslin”, a lepădat „creștinătatea” sau organizația lui Satan și pune să i se vestească că peirea ei este aproape. În același chip nici ramurile marelui măslin, rămășița, nu se lasă ademenite de a înceta să onoreze pe Iehova Dumnezeu și pe Fiul său prea iubit, „omul Christos Isus”. Ei au venit la împărăție, reprezentată prin muntele Sionului, și la legământul cel nou, care a fost inaugurat față de ei, și au primit numele cel nou pe care l-a hotărât gura lui Iehova pentru ei. Încă mai ea și capul lor, Christos Isus, nu primese nici o înălțare prin oameni și caută înălțare numai la Iehova. (Psalm 75:6) Ei țin cu tărie la dispozițiile legământului celui nou și ca martorii lui Iehova strigă acum tare și plini de bucurie dușmanului: „Noi suntem pentru Iehova și pentru Justificatorul său”. Christos Isus, măslinul mai mare, nu va governa lumea după regulile făcute de oameni egoiști sau de Satan, ci după regula lui Iehova, a Regelui etern.

Smochinul

²¹ Lingușirea sau măgulirea este unul dintre mijloacele

întrebuințate de Satan pentru a ademeni pe oameni în cursa sa, și oamenii egoiști și ambițioși îi dau atențiune și astfel sunt prinși ușor. „Cine lingușește pe aproapele său, îi întinde un laț sub pașii lui”. (Proverbe 29:5) „Și gura lingușitoare pregătește pieirea”. (Proverbe 26:28) Arborii s'au adresat acum cu cuvinte lingușitoare smochinului. Și copacii organizației lui Satan au zis smochinului: „Vino tu (în organizația noastră), de împărățește peste noi!” (Judecătorii 9:10) Această parte a parabolei profetice este o altă dovadă, cât de rafinate sunt metodele pe care le întrebuințează Satan pentru a întoarce pe oameni dela Dumnezeu: și dacă vedează odată sunt prinși în laț și astfel își pricinuieste nimicirea. „Smochinul” în acest tablou profetic a fost împlinit mai întâiu și în mic în Ieter, primul născut al lui Ghedeon, care a fost unul dintre cei trei sute în luptă. (Judecătorii 8:20) El a fost un fiu legitim al lui Ghedeon, pe când Abimelec a fost un bastard. (Judecătorii 8:31) Izraeliții rugaseră pe fiii lui Ghedeon să domnească peste ei după Ghedeon, dar Ghedeon n'a primit aceasta nici chiar pentru sine însuși, și de aceea parabola trebuie să se referească mai întâiu la primul născut al lui Ghedeon. A doua și mai marea împlinire a „smochinului” se găsește la „nașionul sfânt” a lui Dumnezeu. Aceasta este organizația bogată, purtătoare de fructe a cărei cap și esență este Christos Isus. (1 Petru 2:9) „Nașionul sfânt” a lui Dumnezeu a fost născut în anul 1914. (Apocalips 12:1—5) Ca o altă dovadă că smochinul în aplicațiunea sa deplină privește nașionul sfânt, să se noteze că Iehova a ales pe nașionul Izrael ca să fie un popor pentru numele său; și când Christos Isus a venit la acea nașion ca reprezentantul oficial al Tatălui său, el a privit acea nașion și a asemănat-o cu un smochin fără fructe și a blestemat-o pentru că n'a produs fructe de ale împărăției. (Matei 21:19, 20; Luca 13:6, 7; Ieremia 24:1—8; 29:17; Ioel 1:7) Pe când arborii care oferă sau duc adevărul spre mărirea lui Dumnezeu, primesc aprobarea sa. „Cel ce păzește smochinul, va mânca din fructele sale, și cel ce păzește pe domnul său, va fi onorat”. — Proverbe 27:18.

²² „Creștinătatea” a pretins cu cuvinte multe că ea dorește ca nașionul lui Dumnezeu să domnească peste poporul „creștinătății”; însă aceste afirmațiuni sunt cu totul fărnice, deoarece ea a stăruit ca nașionul „creștinătății” să fie lăsat în pace și ca împărăția lui Dumnezeu să nu domnească peste nașionul „cu toiag de fier” și să prelungă cu de-a sila ascultare față de dreptate, ci ca „creștinătatea” să stăpânească în felul ei obișnuit sub numele lui Dumnezeu și al lui Christos. (Psalm 2:8, 9; Apocalips 2:26, 27) „Creștinătatea”, și cu deosebire stăpânitorii ei bastarzi, zic cam următoarele lui Iehova și lui Christos Isus: „Voi puteți domni în cer, noi însă vom să stăpânim peste pământ și noi vom numi guvernul nostru expresiunea stăpânirii voastre”. Aceste căpetenii ale „creștinătății”, „cedrii Libanului”, aceștia sunt copiii lui Satan, sunt puțin dispuși să asculte vocea și porunca lui Iehova, deoarece „glasul Domnului sfarmă... cedrii Libanului”. (Psalm 29:5) „Creștinătatea” invită pe nașionul Domnului să se asocieze cu familia sau Liga ei, această invitație este refuzată scurt de Christos Isus și

de toți urmașii săi credincioși, deoarece o primire ar fi o concesione făcută Diavolului.

¹⁴ În profesia „smochinul” refuză oferta și arată și motivul pentruce este imposibilă o primire a ofertei: „Și smochinul le zise: Părăsi-voiu dulceața mea și fructul meu cel bun, și duce-mă-voiu spre a domni peste arbori?” (Judecătorii 9:11) Refuzul este imbrăcat în formă de întrebare însă într-o limbă atât de tare încât nu poate fi nici o îndoaială despre însemnarea lui. Fructul sau rodul smochinului este dulce și facerea voinței lui Dumnezeu este de asemenea dulce pentru aceia care din mila sa formează națiunea cea nouă. Pentru aceștia este o plăcere să facă voința lui Dumnezeu deoarece legea sa este dreaptă. Ei îl adoră ca pe singurul Dumnezeu adevărat și i se închină în spirit și în adevăr. Ei nu se tem de nicio creatură ci se tem de Dumnezeu și dorese foarte mult să urmeze poruncile sale, și aceasta este dulceața pentru ei. (Psalm 19:9, 10) Smochinul a zis: „Părăsi-voiu... fructul meu cel bun?” și acest fruct este adevărul dător și susținător de viață al împărăției. Numai aceasta este fruct bun, și pe acest fruct al împărăției l-a încredințat Iehova națiunii sfinte, în care este cuprinsă și rămășița, care oferă acest fruct lumii ca martori pentru numele lui Iehova. Ca martori ai săi ei zic: „Noi trebuie să aducem fruct pentru Dumnezeu”. (Romani 7:4) Cuvântul adevărului evangheliei împărăției a fost predat membrilor națiunii sfinte, și Domnul umple inimile și mințile poporului rămășiței sale cu mesajul prețios al adevărului. „Ca să fiți umpluți de cunoștință deplină a voinței lui în orice înțelepciune și pricepere duhovnicească, pentruca să umblați în chip vrednic de Domnul ca să-i plăceți în orice, aducând rod în orice faptă bună și creșcând prin cunoștința deplină a lui Dumnezeu”. (Coloseni 1:9, 10) Astfel de purtare de roade se cere dela întregi rămășița în templu. Când a venit Christos Isus în timpul nașterii națiunii sfinte, n'a putut găsi în „creștinătatea” fărmică, în „măslinul” fals, niciun rod sau nicio mărturie pentru adevăr, de aceea a blestemat și a lepădat „creștinătatea”. — Matei 21:18—20.

¹⁵ Pentruce să meargă cineva, care a fost favorizat așa de mult de Iehova încât l-a făcut un membru al noii națiuni, că „să fie înaintat în rang printre arbori”, adică să iei parte la guvernele acestei lumi nelegiuite? Dacă un creștin ar face lucrul acesta, prin aceasta ar refuza să vestească judecata lui Iehova împotriva organizațiunii rele a lui Satan, și lucrând așa ar face un compromis sau o concesione Diavolului. Poporul lui Dumnezeu care este astăzi pe pământ, din cauza luminaării sale prin Cuvântul lui Dumnezeu, este echipat cu mult mai bine ca lumea să exerciteze un guvern drept și nepărtinitor printre oameni; dacă ei ar întoarce spatele însărcinării date lor de Dumnezeu și ar ceda lingușirilor oamenilor acestei lumi de a primi officii în guvern și astfel să iei parte la guvern aceasta ar însemna că ei au devenit necredincioși datorinței la care l-a chemat Iehova; și în felul acesta ar ajunge în cursa de ligușire a lui Satan și ar fi nimiciți pentru totdeauna. Martorii credincioși ai lui Iehova însă, care formează o parte a națiunii celei noi și sfinte sau a organizațiunii principale a lui Iehova, nu cedează lingușirilor sau presiunii lumii, și întorcându-se

dela acestea ei continuă să cânte: „Noi suntem pentru Iehova și pentru Justificatorul său”.

Vița de vie

¹⁶ Diavolul a făcut trei încercări deosebite de a întoarce pe Isus dela Iehova și astfel să pricinuiască nimicirea proprie a lui Isus, însă toate încercările acestea ale lui Satan au dat greș. În parabola cercetată aici nici încercările reprezentanților lui Satan de a întoarce pe măslin și pe smochin dela calea lor dreaptă n'au reușit. După aceea s'a făcut o a treia încercare: „Și copacii reprezentanții lui Satan au zis viței: „Vino tu, și domnește peste noi”. (Judecătorii 9:12) La împlinirea în mică vița de vie corespunde fiilor legitimi sau casei lui Ghideon, după cum reiese din cuvintele „fiul tău și fiul fiului tău” prin care Izraeliții l-au rugat să domnească peste ei. (Judecătorii 8:22) Împlinirea mai mare și deplină se găsește în casa regală a lui Iehova, a cărei membru principal și cap este Christos Isus, și care casă regală s'a împărțit de bucurie supremă de a lua parte la justificarea numelui lui Iehova. Vița produce vin bun, și acesta este un simbol al bucuriei. „Bucuria vinului” Domnului este țâria voastră”. (Neemia 8:10) „Vița de vie” este Christos Isus, membrul principal al casei regale: „Eu sunt vița, voi sunteți mlađițele (și în acestea este cuprinsă și rămășița care este acum pe pământ și a intrat în bucuria Domnului)... Vani spus aceste lucruri, pentruca bucuria mea (bucuria lui Isus de a fi Justificatorul numelui Tatălui său) să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15:5, 11) Observați acum textele următoare ca dovadă pentru aceea că aplicațiunea deplină a acestei parabole profetice este în „ziua lui Iehova”: „În ziua aceea, Domnul va lovi cu sabia lui cea aspră mare și tare (Christos Isus), leviatanul, șarpele fugar, și leviatanul, șarpele înelat, și va uide halaurul de lângă mare. În ziua aceea, cântați o cântare asupra viei celei mai alese”. (Isaia 27:1, 2) După războiul mondial „creștinătatea” a invitat pe Christos să fie stăpânitorul ei, și anume cu condiția ca să-i fie permis să-i poarte numele, dar în acelaș timp să-și urmeze căile ei proprii egoiste. Dacă poporul ar înțelege că „creștinătatea” nu mai are nici înclină nici în mână cu numele lui Christos, aceasta ar păgubi-o de aceea invită „creștinătatea” pe Christos ca să fie stăpânitorul ei, bine înțeles în condițiunile puse de ea și numai dintr'un motiv egoist. „Creștinătatea” și fruntașii ei voiesc să răpească lui Christos și membrilor rămășiței casei sale privilegiul și bucuria de a vesti numele lui Iehova. Ei ar voi să împiedece pe rămășița credincioasă să aducă Domnului Iehova prin vestirea numelui său cinste și laudă voioasă și astfel să iei parte la justificarea numelui său. „Creștinătatea” și căpeteniile ei se îmbată mai departe cu „vinul” Babilonului. (Apocalips 17:2—4) „Creștinătatea” ar voi ca Christos să fie un „butuc sau vița de vie a Sodomei” și să nu facă plăcere și bucurie marelui vier Iehova. Putut-ar fi casa regală a lui Iehova să primească astfel de condițiuni?

¹⁷ Iehova a dat casei sale regale bucurie și țârie și această bucurie trebuie să fie veșnic partea ei. De aceea a răsupuns vița arborilor: „Să-mi părăsesc eu vinul, care

invesește pe Dumnezeu și pe oameni, ca să mă duc să domnesc peste copaci?" (Iudecătorii 9:13) Dacă rămășița ar voi să facă o concesione „creștinătății” prin aceea că ar atinge lucrul necurat sau ar face cauză comună cu ea sau ar ocupa vreo pozițiune oficială în organizația ei, atunci i s'ar cere să părăsească bucuria Domnului, și aceasta ar însemna „să-mi părăsească eu vinul, care invesește pe Dumnezeu și pe oameni”, adică pe Iehova Dumnezeu și pe „omul Christos Isus”. Iehova își găsește bucurie în justificarea numelui său propriu, și cine „umbli în lumină” cu Christos Isus, Justificatorul, are părtășie cu el în justificarea numelui său, și lucrul acesta este reprezentat aici prin vinul viței de vie. (1 Ioan 1:5-7) Iehova găsește plăcere în vinul „viței” sale pe care a sădit-o pentru bucuria sa. „Vinul invesește viața”. (Eclesiastul 10:19) „Creștinătatea” servește pe Satan și invesește inima lui Satan cu răutatea și minciunile ei. (Osea 7:3) Vinul lui Iehova nu îmbucură numai inima lui proprie ci și inima „omului Christos Isus”, pentru că bucuria lui Isus este justificarea numelui Tatălui său, și el se bucură de rămășița care ia parte cu el la această lucrare îmbucurătoare. (Isaia 61:10) Rămășița credincioasă îmbucură pe Iehova și pe Christos Isus prin devotamentul lor deplin față de Dumnezeu, Regele său și împărăția sa. Rămășița nu caută să placă oamenilor de pe pământ ci numai lui Dumnezeu și Christos. „Ca să placem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu, care ne creștează inima”. (1 Tesaloniceni 2:4) „Cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu”. (1 Tesaloniceni 4:1) Aceste cuvinte de îndemnare se referă la cei din casa regală, prin urmare la membrii viței de vie adevărate. Isus, vița de vie adevărată, a declarat: „Totdeauna fac ce-i este plăcut”. (Ioan 8:29) „Și orice vom cere, vom căpăta dela el, fiindcă păzim poruncile lui, și facem ce este plăcut înaintea lui”. (1 Ioan 3:22) „Vin, care invesește inima omului, untdelemn, care-i întărește inima”. — Psalmul 104:15.

¹⁷ Martorii lui Iehova au acum privilegiul să ia parte la culegerea „viei pământului” și după aceea va fi nimic. Dacă unșii Domnului ar merge și s'ar atinge de lucrul necurat al „creștinătății”, ca să înainteze în rang printre arborii organizației lui Satan, ei ar deveni prin aceasta necredincioși lui Dumnezeu și ar pierde toate ocaziile de a lua parte cu bucurie la justificarea numelui lui Iehova. Aceasta ar însemna pentru ei și pierderea tuturor lucrurilor prețioase făgăduite de Domnul. „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările mele, îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va cărmui cu un toiag de fier, și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și eu putere dela Tatăl meu”. — Apocalips 2:26, 27.

¹⁸ Cine aparține rămășiței trebuie să biruiască pe deplin pentru că să se poată bucura de această făgăduință. Christos a refuzat condițiunile „creștinătății”, și urmașii săi credincioși, rămășița, trebuie să facă tot așa. Urmând porunca lui Dumnezeu ei trebuie să continue să deie „mărturia lui Isus Christos” cu care au fost însărcinați, și ei trebuie să facă acest lucru fără a cere cuiva șeuze sau permisiune dela vreo creatură oarecare pentru aceasta. Ei continuă și vor continua până la sfârșit să vestească numele lui Iehova, să atragă atențiunea oamenilor asupra

lui Isus Christos ca marele călăuz al leșului furiei mâinii Atotputernicului Dumnezeu, și în felul acesta să avertizeze „creștinătatea” că ea și întreaga organizațiunea lui Satan vor fi zdrobite în curând. În timpul marșului lor spre Armagedon credincioșii cântă cu bucurie că ei sunt pentru Iehova și pentru Justificatorul său, Christos Isus.

Toți arborii

¹⁹ Onestitatea (cinstea) și sinceritatea unei creaturi se arată prin felul ei de a lucra, și de aceea se poate spune cu drept că faptele vorbesc mai tare ca cuvintele. Abimelec și partizanii lui, reprezentați prin „arborii”, au arătat nesinceritatea și necinstea lor prin faptul că au rugat pe măslin, pe smochin și pe vița de vie să domnească peste ei. În același chip își arată și „creștinătatea”, cu deosebire preoșimea ei și „frunzașii turmelor”, necinstea lor prin modul lor de a lucra. Preoșimea a simulat sau a fătărit o dorință după domnia lui Christos, și mai marii turmelor lor s'au unit cu preoșii în cererile lor pe din afară, și moșicimea sau masa aderenților s'au inclinat și și-au aruncat banul în punca de strâns ofrandele din biserică prin care toți au sperat să-și câștige o anumită favoare. Oamenii aceștia ai „creștinătății” însă n'au primit într-o inimă bună și cinstită adevărul pe care l-au auzit. În decursul periodului Ilie, și anume până în 1918 adevărul despre împărăția lui Dumnezeu a fost vestit adeseori în întreaga „creștinătate”, însă „arborii” ei n'au crescut în pământ bun și de aceea nu le-a fost dat adevărul la nimie. „Sămânța, care a căzut pe pământ bun, sunt aceia cari, după ce au auzit cuvântul, îl înțeleg într-o inimă bună și curată, și fac roadă în răbdare”. (Luca 8:15) Sfârșitul timpurilor nașionilor venise și oamenii religiei au fost înșelunțați că împărăția lui Christos a sosit. Stăpânirea dreaptă a lui Christos însă n'a fost după gustul preoșimei egoiste și al „arborilor” comerțului și ai politiciii, și nici pe gustul sprijinitorilor acestor elemente oficiale. Mulți din aceia care au luat parte la lucrarea Ilie, n'au găsit realizat în anul 1914 ceea ce au dorit inimile lor egoiste. Ei au așteptat să fie atunci înălțați, dar când s'au văzut înșelați în așteptarea lor, acești necredincioși, clasa „servului rău”, s'au unit cu ceilalți arborii. „Atunci toți copacii au zis spinului: Vino, tu, și împărățește peste noi”. (Romani 9:14) „Toți copacii” menționați în acest text trebuie să cuprindă în ei în mod necesar și pe clasa „servului rău” sau a „omului păcatului”, deoarece în timpul împlinirii acestei parabole profetice „copacii” clasei „servului rău” se inclină înaintea stăpânitorilor vizibili pământești, le întind brațele și declară că ei ar fi „înaltele stăpâniri”, și prin aceasta ei trădează pe Domnul Isus, reprezentat prin frașii săi, clasa servului credincios și înțelept. Clasa „omului păcatului” devine aici prin urmare clasa Iuda, „fiul pierzării”. Prin modul ei de a lucra sau de a se purta ea dovedește că n'a primit adevărul într-o inimă sinceră și bună, ci în egoismul și necinstea ei s'a uitat după câștig egoist. „Toți arborii”, fiind nesinceri și necinștiți, n'ar fi putut fi de acord asupra unui lucru bun și cinstit, însă ei au fost de acord într'un lucru și anume în împotrivirea lor unită față de împărăția lui

Dumnezeu și față de șeryii săi unși de pe pământ. Felul lor de a lucra dovedește fălărnicia lor și descoperă că ei n'au avut niciodată o dorință cinstită și sinceră ca Christos Isus, reprezentat prin măsline, smochin și vița de vie, să domnească peste ei. De aceea s'au adresat „toți copacii” spinului. Ce reprezintă acest spin?

Spinul

²⁰ În împlinirea în mic a parabolei profetice, spinul sau măreșele, după Judecătorii 9:6, a reprezentat pe Abimelec. În împlinirea mai mare și deplină a profeciei spinul a reprezentat pe puterile slăpâniloare ordinară, păgubitoare, extrem de egoiste și necredincioase, adică pe politicienii profesioniști și pe uriașii comerțului. „Fruntașii turmei”, și care constituie prin urmare creștinii „bastași” ai „creștinătății”. Ei nu se devotează lui Dumnezeu general al poporului și de sigur nici preamării lui Dumnezeu. Cu privire la acești fălărnici, profesii falși, ne-sinceri și necinstiți, Isus a zis: „Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii strugurii din spin, sau smochine din măreșele? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc.” (Matei 7:16—19) „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura”. — Luca 6:15.

²¹ În anul 1918 Christos Isus a fost așezat ca „Pătră în Sion”, și acum Iehova prin Regele și Judecătorul său uns și pus în posesiunea funcției a dat porunca: „Domnul însă este în templul lui cel sfânt. Tot pământul și tacă înaintea lui!” (Habacuc 2:20) În loc să asculte porunca Domnului, „toți arborii” „creștinătății” s'au adresat spinului, adică la oamenii egoiști și fără inimă ai „creștinătății” și au zis: „Veniți voi și stăpâniți peste noi”. „Creștinătatea” și fruntașii turmelor ei nu s'au dus atunci la aceia care au fost luați în legământul cel nou ca popor pentru numele lui Iehova. Ei nu s'au dus nici la „măslin” și nici la „smochin” care face roadele împărăției; și nici la „vița de vie” care are bucuria Domnului pentru că este permis să ia parte la justificarea numelui lui Iehova; ei s'au asociat împreună ca să facă stăpânitor pe „spin” care n'arată apreciere pentru „ploaia” lui Dumnezeu a adevărului. Aduceți-vă aminte de oamenii care au fost făcuți stăpânitori pe pământ din 1918 încoace. Printre ei nu se va găsi niciunul care să se fi pus pentru Dumnezeu sau pentru Christos. Ei toți au nesocotit adevărul cu toate că li s'a atras atențiunea în mod direct asupra adevărului. Ei au refuzat să considere sau să privească împărăția lui Dumnezeu sub domnia lui Christos ca leacul pentru suferințele lumii. Ba dimpotrivă, acești stăpânitori vizibili egoiști au făcut diferite planuri egoiste prin care speră că vor putea stăpâni lumea, ca fascismul, Hitlerismul, N. R. A. (National Recovery Act sau lege pentru restabilirea națională), fiasco-ul „anului sfânt” și alte lucruri egoiste. Ei roagă pe popor să-și pună credința și speranța lor în aceste lucruri. În loc să primească mesajul adevărului lui Dumnezeu, ei prigonesc și naltratează pe solii săi care le dau rodul împărăției

sale. Din aceasta se poate vedea că „pământul” „creștinătății” a primit ploaia adevărului lui Dumnezeu care a căzut de atâtea ori peste ea, însă „creștinătatea” nu vrea să deie atențiune nici măcar înștiințării nimicirii sale apropiate; ea a disprețuit cu totul pe Dumnezeu și pe Christos și de aceea sunt numărate zilele ei și peira ei este aproape. „Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el, și rodește o iarbă folositoare celor pentru cari este lucrat, capata binecuvântare de la Dumnezeu. Dar dacă aduce spin și măreșele, este lepădat și aproape să fie blestemat, și sfârșește prin a i se pune foc”. — Evrei 6:7, 8.

²² Când a fost aruncat Satan din cer și în 1918 a văzut pe Isus șezând pe tron ca Rege, Satan a știut că trebuie să se grăbească cu lucrul său de nimicire; de aceea s'a pus pe lucru să întoarcă de la Domnul Dumnezeu pe oamenii tuturor națiunilor și să-i facă să-și pună încrederea lor în el, adică în Diavol, și în instrumentele sale de pe pământ; și aceasta este arătat în parabola profetică prin răspunsul spinului: „Și spinul a răspuns copacilor: Dacă în adevăr vreți să mă ungeți ca împărat al vostru, veniți și adăpostiți-vă sub umbra mea: altfel, să iasă un foc din spin, și să mistuie cedrii Libanului”. — Judecătorii 9:5.

²³ „Spinul” sau Abimelec-ul modern, adică slăpânitorii „egoiști comerciali și politici, ajutați, încurajați și spoiți cu alb de cler sau preoțime, poruncește „arborilor”, aceștia sunt oamenii „creștinătății”, să se pună în șir sub drapelul lui Satan, să-și îmbrace uniforme sau hainele care-i fac cunoscuți, să poarte un steag, să întrebuițeze o formă specială de salut, să recunoască organizațiunea lui Satan, să se incline înaintea ei, să-i strige vival sau mântuirea ca „înaltelor stăpâniri” și să se supună și să se devoteze pe deplin astorfel de stăpânitori. Așa li se poruncește tuturor să se pună împotriva lui Iehova și a lui Christos Isus, mai marele Ghebdeon, precum și împotriva martorilor lui Iehova, reprezentanții Domnului pe pământ. În felul acesta cere Abimelec-ul de astăzi ca poporul reprezentat prin „arbori” să caute adăpost „sub umbra Egiptului”. — Isaia 30:2, 3.

²⁴ Ei trebuie să asculte pe stăpânitorii „creștinătății” și să se pună la umbra marelui „arbori” al Diavolului. (Ezechiel 31:6, 17) Poporul credincios al lui Dumnezeu se află sub umbra Atotputernicului; totuși Diavolul caută să împingă pe fiecare sub arborele său. (Psalm 91:1) Spinul se fălește în mod nelegiuit a fi mai înalt și mai mare ca cedrii, adică ca poporul. Stăpânitorii ordinari ai prezentului se fălesc tocmai cu acest lucru. Dacă poporul nu s'ar inclina înaintea acestor reprezentanți cruzi ai Diavolului care stăpânesc, ce i s'ar întâmpla? Spinul a răspuns: „Altfel, să iasă un foc din spin, și să mistuie cedrii Libanului (adică pe arborii care au invitat pe spin să stăpânească peste ei)”. Dacă oamenii n'ar da ascultare oarbă și n'ar fi supuși ca niște vasali stăpânitorilor aspri, cruzi și spinoși, ciomegile poliției și gloanțele țepușe de execuție ar aduce nimicire grabnică peste ei. Faptele care s'au întâmplat din 1918 încoace arată că profecia s'a împlinit tocmai așa cum este explicat aci.

²⁵ „Liban” înseamnă „alb”, și „cedrii Libanului” întrebuiți în acest text reprezintă pe banda „creștinătății” care se socotește pe sine dreaptă, adică pe elementul bi-

sericese infumurat și autoritar și pe aliații lui în cari este cuprinsă și clasa „omului păcatului”. (Vezi versetul 20) Stăpânitorii „spini” cruzi au pricinuit facerea și punerea în vigoare a unor legi care au „dinti”. Prin aceasta așteaptă să poată obține prin forță ascultare față de poruncile și diferitele lor planuri. Dacă oamenii nu urmează regulile privitoare la fixarea prețurilor comerciale, regulile drapelului, ale salulului, ale predării aurului, sau ale reducerii plantației și nimicirii porcilor, sau alt edict sau lege pe care ceata spinului a făcut-o să fie promulgată după bunul plac al ei, atunci li se dă pedepse grele. În acest scop servește garda polițienească venală, care voințe să-și păstreze posturile, ca instrument ascultător pentru pedepsire. Întâmplările care au avut loc de curând sprijinesc din belșug această declarație. „Creștinătatea s'a întors cu totul la Diavol și s'a pus împotriva lui Christos și a împărăției sale. Preoșimea iăzarnică pretinde a reprezenta pe Christos și pe împărăția sa, în acelaș timp arată însă spre stăpânirea sângeroasă, crudă și drăcească din prezent și zice: „Aceasta este singura lumină în lume deoarece această stăpânire este expresiunea împărăției lui Dumnezeu”. Martorii lui Iehova trebuie să vestească acum adevărul; deoarece a sosit timpul pentru despărțirea oamenilor și ei trebuie să audă adevărul ca să se poată hotări pentru o cale sau pentru alta.

Aplicațiune

²⁶ Dupăce Iotam a spus parabola profetică a arătat și aplicațiunea ei. Tot așa trebuie să proclameze astăzi și martorii lui Iehova, reprezentați prin Iotam, aplicațiunea parabolei înaintea urechilor poporului. Acest mesaj și aplicațiunea lui arată „creștinătății” în mod clar ce cinstit și sincer a lucrat ea. Iotam a strigat poporului din Sihem să hotărască el însuși ce sincer și cinstit a lucrat prin omorirea fiilor lui Ghedeon și prin aceea c'au făcut pe Abimelec rege: „Acum, oare cu adevărat și cu toată curăția ați lucrat voi, făcând împărat pe Abimelec? Ați arătat voi bunăvoință față de Ierubaal și de casa lui? V'ați purtat voi oare cu el potrivit cu slujba pe care v'a făcut-o? Căci tatăl meu s'a luptat pentru voi; și-a pus viața în primejdie, și v'a izbăvit din mâna lui Madian; și voi v'ați ridicat (în ziua lui Iehova) împotriva casei tatălui meu, i-ați ucis fiii, șaptezeci de oameni, pe aceeaș piatră, și ați făcut împărat peste locuitorii din Sihem pe Abimelec, fiul roabei (fiiloarei) lui, pentrucă este fratele vostru. Dacă în adevăr și cu toată curăția v'ați purtat voi astăzi față de Ierubaal și casa lui, bine! Abimelec să fie bucuria voastră, și voi să fiți bucuria lui!” — Judecătorii 9:16—19.

²⁷ Cuvintele lui Iotam trebuie c'au pătruns pe Abimelec și pe aderenții lui, și i-a neliuștit în cel mai înalt grad și i-a umplut cu frică chinuitoare, cu toate că ceremoniile de încoronare au continuat mai departe. Cum ar fi putut ei să alegă în adevăr, cinste și sinceritate pe Abimelec de rege, deoarece prin această au lepădat pe Iehova ca rege peste Izrael? Ei n'au putut să fie cinstiți față de Iehova și față de omul Ierubaal prin care Iehova i-a liberat de dușmanii lor. Ei și-au arătat nesinceritatea și necinstea când au omorât fără milă pe toți fiii lui Ghedeon, afară de Iotam care le-a scăpat. Când au auzit cu-

vintele tari ale omului care stătea sus pe munte, trebuie c'au știut că ei nu numai c'au fost necinstiți și nesinceri ci afară de aceasta omoritori cruzi: nelegiuți și cu sânge rece.

²⁸ În ziua de astăzi parabola profetică găsește aplicațiune la „creștinătate” în cuvinte și mai tari. Preoșimea și mai marii turmelor ei au susținut de mult timp că ei servesc pe Dumnezeu și pe Christos. Ei au cunoscut darea de seamă biblică despre purtarea lui Dumnezeu din vechime atât cu cei credincioși cât și cu cei necredincioși. Ei au auzit cuvintele lui Isus, ale mai marelui Ghedeon, și tot mereu li s'a vestit adevărul în auz că Isus întocmai cu Ghedeon nu numai că și-a pus viața în primejdie ci mai mult a murit o moarte rușinoasă pentruca oamenii care vor crede în el și vor servi pe Dumnezeu să trăiască. „Creștinătatea” a primit o mulțime de mărturii că împărăția lui Christos este singura speranță a lumii. Martorii lui Iehova, fiii pe care i-a primit Christos Isus dela Dumnezeu, au adus tot mereu la cunoștința „creștinătății” mesajul despre împărăția lui Dumnezeu. În loc să primească pe acești martori ca pe reprezentanții lui Dumnezeu și ai lui Christos, elementele comerciale, politice și clericale ale „creștinătății” au tratat în mod crud pe acești martori credincioși, și la aceste tratamente crude de toate felurile a luat parte în mod răutăcios și clasa „omului păcatului”. „Creștinătatea” a omorât lucrarea martorilor lui Iehova, fiii casei sale regale, și de când rămășița, reprezentată prin Iotam, merge și duce mesajul lui Dumnezeu, acei nelegiuți lucrează cu niște șapi cruzi, împung, lovesc și rănesc pe rămășiță și o maltratează în toate chipurile brutale ce numai se pot închipui. Fost-au ei în aceasta cinstiți, sinceri și adevărați înaintea lui Dumnezeu? Justifica-va sfârșitul faptele lor? Dacă da, atunci vor avea ocazie să se bucure.

²⁹ „Dacă însă nu”, ce va fi atunci? Experiența cu fișcozul (complectă neizbânză) „anului sfânt” ar trebui să fie dovadă suficientă pentru a-i convinge că sfârșitul sau rezultatul nu justifică modul lor de a lucra; și această regulă, privitoare la rezultat trebuie să găsească aplicațiune la toate lucrurile pe care le-au întreprins. Deciderea repede și continuă a statelor din 1918 încoace și atât modul de a lucra cât și fructele „creștinătății” în decursul acestui timp ar trebui să convingă pe fiecare care mai are puțină credință în Cuvântul lui Dumnezeu să „creștinătatea” nu are deloc dreptate. Din 1918 încoace poporul n'a cunoscut nici bună stare adevărată și nici fericire. În tot timpul acesta egoismul crud a condus frănele, și poporului i s'au pus sarcini tot mai mari. Un exemplu: datoria publică a Statelor Unite a crescut în decursul acestui period cu o sută de procente, dările sunt cu mult mai mari decât oricând mai înainte, lipsa și mizeria se tot înmulțesc; și nu se arată niciun semn pentru popor c'ar avea ceva nădejde de bună stare și de fericire.

³⁰ Iotam a vorbit prin inspirațiunea și subț conducerea lui Iehova și de aceea a fost cunoscut sfârșitul dela început. Iotam a lăsat în cuvântarea sa două ieșiri sau rezultate deschise: Dacă ar fi fost cinstiți și adevărați atunci ar avea motiv să se bucure. „Dacă nu, să iasă un foc din Abimelec (spinul) și să mistuie pe locuitorii din Sihem

și casa lui Milo; și un foc să iasă din locuitorii Sihemului și din casa lui Milo, și să mistuie pe Abimelec!" (Judecătorii 9:20) Cuvintele lui Iotam au format blestemul lui Iehova peste oamenii din Sihem, și aceasta este dovedit prin textul următor: „Și Dumnezeu a făcut sa cada asupra capului oamenilor din Sihem tot răul pe care-l făuseră. Astfel s'a împlinit față de ei blestemul lui Iotam, fiul lui Ierubaal". — Judecătorii 9:57.

³¹ Prin faptul că Iotam a fost pus de Iehova pe vârful muntelui pentru a proclama mesajul său, Iehova a luat măsuri ca Iotam să poată scăpa de mânia cetățenilor din Sihem. Aceasta găsește o împlinire mai mare în aceea că Iehova a luat măsuri pentru scăparea martorilor săi credincioși de mânia agenților pământești ai lui Satan, deoarece el va ocoli și va păzi pe credincioșii săi în timpul marii bătălii a Armagedonului. „Iotam s'a dat în lături, și a luat-o la fugă; s'a dus la Beer (izvor) unde a locuit departe de fratele său Abimelec". (Judecătorii 9:21) Rămășița găsește siguranță în El care este marele Izvor al vieții și al adevărului. El este turnul și refugiul lor tare, și martorii credincioși ai lui Iehova știu că s'ar expune pericolului de a fi nimiciți imediat de dușman dacă s'ar aventura sau ar ieși afară din locul ascuns al siguranței sale. Singurul loc de siguranță pentru martorii lui Iehova constă din aceea de a se ținea aproape de Domnul; și aceasta cere devotament absolut și complet față de el.

Blestemul

³² Când parabola profetică s'a împlinit în mie a ieșit „foc din Abimelec" și a mistuit pe oamenii din Sihem; el a nimicit cetatea „și a presărat sare peste ea". (Judecătorii 9:29, 45—49) Fi-vor lovite părțile religioase ale „creștinătății", inclusiv „omul păcatului", de o soartă asemănătoare? Iehova acuză pe partea religioasă a „creștinătății", ea fiind foarte fărniceă și ea cea mai decăzută prostituată (femeie necinstită). (Vezi Apocalips 17; „Lumină", volumul II, paginile 80—89, în englezește; Ezechiel 23:2—4; „Justificare", volumul I, pagina 305, în englezește) „Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, și fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca, și o vor arde cu foc". (Apocalips 17:16) Elementul stăpânitor al „creștinătății" nu este în stare să aducă astăzi un leac pentru binele general și pentru întrebarea poporului, ci, dimpotrivă, aduce suferințe mistuitoare și de foc peste popor; și prin faptul că poporul continuă să sufere merge spre ruină. „Creștinătatea" în ziua de astăzi întoarce luarea-aminte a oamenilor dela Dumnezeu și dela împărăția sa, singura lor speranță, și astfel îndeamnă pe oameni să apuce o cale care va aduce peste ei focul mâniei lui Dumnezeu. — Tefania 3:3.

³³ După nimicirea locuitorilor din Sihem Abimelec a urmat mai departe calea violenței și aceasta a condus la moartea sa proprie. Cu ocazia atacului său asupra Ierusalimului, aceasta înseamnă „Strălucire", „Lumină", a găsit o moarte violentă. „Atunci o femeie a aruncat o piatră de rășniță pe capul lui Abimelec, și i-a sfărâmat țeasta capului". (Judecătorii 9:53) Deși Regele lui Dumnezeu șade pe tronul său și „creștinătății" i s'a spus că po-

porul treptă să-și pule încrederea și și speranța sa în Regele lui Iehova, stăpânitorii „creștinătății" totuși încearcă să țină pe popor, în calea brazantului veșnic, gata pentru violență și vărsare de sânge. „Creștinătatea" va aduce ruină veșnică pe capul ei, întocmai după cum a adus Abimelec peire pe capul său. „Creștinătatea" ar nimici acum pe martorii lui Iehova dacă i-ar fi permis aceasta. Întocmai după cum Abimelec și oamenii săi ar fi omorât pe Iotam dacă Dumnezeu nu i-ar fi ocolit. Iehova zice acum rămășiței sale credincioase: „Mai înainte de ce oalele voastre să vadă focul de spin, pe cel verde, ea și pe cel uscat îl va spulbera. Cel drept rămășița se va bucura, căi va vedea răsbunarea sa; picioarele sale le va spăla în sângele nelegiuitorului". (Psalm 58:9, 10) Rezultatul arată că cursul lui Abimelec reprezintă cursul stăpânitorilor „creștinătății", și niciuna din cele două căi n'a fost înțeleaptă sau dreaptă ci cu totul greșită și dăvolească.

³⁴ Dreptatea divină trebuie să triumfeze și va și triumfa. Abimelec a fost cercetat de dreptatea răsplătitoare. (Judecătorii 9:22—25) Dumnezeu a permis Diavolului și organizațiunii sale să rămână și să continue să lucreze până când va sosi timpul rânduit al lui Dumnezeu pentru a o nimici. El permite ca Diavolul să aducă suferințe peste oameni dar nu pentruca prin acestea să-i întoarcă la sine ci pentruca să permită Diavolului să-și întrebunțeze neimpiedecat toată puterea ca să întoarcă dacă poate pe toți oamenii dela Dumnezeu. După aceea Dumnezeu la timpul său fixat va executa judecata sa asupra dușmanului, asupra lui Satan și a organizațiunii sale. „Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om". (Geneza 9:6) Cei ce s'au răsvrătit împotriva lui Dumnezeu și s'au luptat împotriva lui vor găsi răsvărire în rândurile lor proprii. „Creștinătatea" stă astăzi cu totul vinovată și este osândită pe deplin prin faptele ei. „Fiindecă au sămănat vânt, vor secera furtună". — Osea 8:7.

³⁵ Blestemul rostit de Iotam a și fost adus de Dumnezeu peste Abimelec și peste oamenii din Sihem. (Judecătorii 9:56, 57) Întocmai după cum Abimelec și urmașii săi au omorât pe fiii lui Ghedeon așa a omorât și „creștinătatea" pe fiii Dumnezeului celui viu care au urmat pe Isus Christos în urmele sale, și Dumnezeu va răsbuna sângele lor: „Când a rupt Mielul peetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiași din pricina cuvântului lui Dumnezeu, și din pricina mărturisirii, pe care o făuseră. Ei strigau cu glas tare, și ziceau: Până când, Slăpâne, tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?" (Apocalips 6:9, 10) „Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor lui, cari strigă zi și noapte către el, măcar că zăbovește față de ei?" (Luca 18:7, 8) Întocmai după cum blestemul rostit de Iotam a fost inspirat de Iehova, în acelaș chip trimite Iehova și în timpul prezent un blestem să sboare peste „creștinătatea" și rămășița sa credincioasă este însărcinată să vestească acest blestem al mâniei lui Dumnezeu. (Zaharia 5 versurile 1—4) Iehova adeverește cuvântul vestit prin rămășița sa. (Isaia 44:26) El va face aceasta în bătălia Armagedonului.

Arborii ai dreptății

²⁶ Adevărul de frunte învățat prin profesia despre arbori este hotărîrea lui Iehova de a justifica numele său și felul cum își va executa această hotărîre. Pentru ce este de cea mai mare importanță ca numele lui Iehova să fie justificat? Pentru că numele său stă pentru dreptate, înțelepciune, iubire și putere. Nici o creatură n'ar putea trăi veșnic și fericită fără ea să fie în armonie cu numele lui Iehova de cea mai mare importanță pentru toate creaturile. Justificarea numelui său înseamnă că el trebuie să execute și va și executa judecata sa împotriva tuturor care pângăresc numele său și se împotrivesc dreptății. Nelegiuirea trebuie să piară pentru totdeauna și numai dreptii vor supraviețui. „Domnul păzește pe toți cei ce-l iubesc, și nimiceste pe toți cei răi”. — Psalm 115:20.

²⁷ Toate lucrurile create aparțin lui Dumnezeu deoarece el este Creatorul tuturor lucrurilor. Cerurile îi aparțin lui și al lui este și pământul cu tot ce este pe el. (Psalm 24:1) „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeu nostru, să primești slava și cinstea și puterea, pentru că tu ai făcut toate și pentru voia ta erau și au fost făcute”. (Apocalips 4:11) Edenul a fost grădina splendoarei și a frumuseții și lucrurile neinsuflete din ea au reprezentat creaturile însuflete pe care le-a creat Dumnezeu. Dumnezeu a sădit acolo cea mai minunată pădure de arbori, și acei arbori au fost făcuți simbole ale creaturilor sale însuflete. Printre mulțimea de arbori măreți din grădina Edenului a fost un cedru plantat în apropierea unui belșug de apă proaspătă. El a avut acolo tot ce i-a trebuit și niciun alt arbore al pădurii n'a fost asemenea lui în ce privește înălțimea și frumusețea. Acel arbore a fost un simbol al lui Lucifer pe care Dumnezeu l-a făcut domnul întregii creațiuni a pământului; de aceea a întrecut el pe toți arborii ceilalți ai pădurii. Despre acel arbore a făcut Iehova să se scrie: „Îl făcusem atât de frumos prin mulțimea crăcilor lui, că-l pismuiau toți copacii Edenului, cari se aflau în grădina lui Dumnezeu”. (Ezechiel 31:3—10) În inima lui Lucifer au pătruns însă egoism și dorințe ambițioase și el s'a răsvrătit împotriva lui Dumnezeu și a devenit marele potrivnic al lui Iehova și cel mai rău dușman al omului. Dumnezeu a rostit după aceea judecata sa de moarte împotriva lui Lucifer și l-a numit apoi Satan Diavolul. (Ezechiel 28 versurile 14—19; Apocalips 20:1—3) Satan a tăgăduit că Iehova ar putea pune oameni pe pământ pe care el să nu-i poată înlocui de la Dumnezeu. (Iov 2:2—5) Pe scurt provocățiunea lui Satan a tăgăduit că Dumnezeu ar putea planta o „pădure” pe care Satan să nu o poată aduce sub puterea sa. Chestiunea astfel ridicată trebuie decisă, și pentru a o putea decide pentru totdeauna în mod just Iehova a așteptat cu executarea judecății sale sau justificarea numelui său până când Satan va fi avut ocazie deplină să dovedească dreptatea provocățiunii sale, și de aceea l-a lăsat Dumnezeu să trăiască. — Exodul 9:16.

²⁸ Imediat după răsvrătirea nelegiuită din Eden Iehova a început să sădească pe pământ o altă pădure pentru că acești arbori ai dreptății să fie un sad al Domnului spre slava lui sau pentru a participa la justificarea numelui său. Prea iubitul Isus a fost primul „arbore” al acestei păduri drepte. El și-a dovedit integritatea sau neprihă-

nirea sa în probă și a fost făcut puternicul arbore al dreptății care justifică numele lui Iehova și prin care Iehova dă viață tuturor celor care ascultă legea lui Dumnezeu. Apostolii credincioși sunt alți arbori cari sunt sădiți în această pădure a dreptății. Iehova a continuat să aleagă dintre națiuni alți oameni pe care i-a sădit ca arbori ai săi pentru că să fie martori pentru numele său. Și aceștia trebuie să-și dovedească integritatea înainte de a putea fi făcuți în mod definitiv membri ai organizațiunii mărețe a lui Iehova. Pe acești arbori Domnul i-a plantat lângă apa sa liniștită și adâncă a adevărului, pentru că să sorbească în înghițituri mari lucrurile prețioase pregătite pentru ei de Dumnezeu și pentru că după chipul și asemănarea prea iubitului său Fiu Isus să-i fie devotați complect și fără rezervă lui și împărăției sale.

²⁹ Ziua răfuirii definitive se apropie. Aceasta este ziua lui Iehova deoarece în decursul acestui period face ca mesajul adevărului său să fie vestit peste întreg pământul. Chestiunea de controversă supremă trebuie decisă acum pentru totdeauna. Aceasta este ziua executării judecății lui Iehova, prin urmare ziua justificării sale. Aceasta înseamnă că arborii plantației sale vor fi puși acum la încercarea cea mai grea și că Diavolul va face cele mai mari încercări ca să nimiccească pe acești arbori ai plantației lui Iehova. Iehova în bunătața sa plină de har față de rămășița sa credincioasă descopere însemnarea multelor sale profesii. În cari este cuprinsă și profesia sa despre arbori. El face aceasta pentru că martorii săi credincioși să fie absolut siguri despre aceea că ei merg pe calea dreaptă și pentru că speranța lor să fie întărită. Spre binele acestor credincioși a făcut Domnul ca apa adevărului să izvorască din belșug, și martorilor li s'a poruncit să beie mai întâi ei inșiși din aceste adevăruri și după aceea să explice însemnarea lor și altora, care în mod simbolic de asemenea sunt reprezentanți ca arbori ai pământului, pentru că să aibă ocazie să se hotărască pentru o parte sau pentru alta. Această lucrare a martorilor lui Iehova trebuie făcută în mijlocul multor greutăți și înseamnă o probă adevărată și critică pentru rămășiță. Fiecare arbore al pământului, adică toți oamenii de pe pământ trebuie să se hotărască dacă voiesc să se fiină lângă Satan și să primească din plăgile sale, sau dacă voiesc să steie în mod statornic pe partea lui Iehova și a lui Christos și să primească binecuvântările lui Dumnezeu.

³⁰ Iehova zice acum rămășiței cam următoarele: „Voi sunteți însărcinați să mergeți și să vestiți ziua mântuirii Dumnezeului vostru. Voi sunteți însărcinați ca arborii ai plantației lui Dumnezeu să dați această mărturie credincioasă pentru că să fiți arbori ai dreptății spre slava Celui Prea Înalt. Nici o creatură nu s'a bucurat vreodată de un privilegiu ca acesta. Fiecare credincios și adevărat din rămășiță care vede desfășurarea acestor profesii, care fac cunoscut scopul lui Iehova, va zice acum cu bucurie: Noi suntem pentru Iehova și pentru mai marele Ghedeon, Justificatorul său! Nimeni nu va fi acum în stare să susțină proba care nu se întinde, întocmai ca arborii sădiți lângă apă, adânc și soarbe adevărul și-l vestește apoi în mod credincios și fără șovăire, cu curaj și fără frică.

³¹ Iehova a pus pe mai marele Ghedeon pe...

Rege. Justificatorul său înaintează spre Armagedon, și Iehova poruncește mărturilor sale să zică poporului despre Regele și Justificatorul său mare: „Și neamurile sau națiunile vor nădăjdi în numele lui”. Imparația este singura speranță a lumii; și ce speranță fericită este prezentată prin aceasta poporului. „arborilor” călești în picioare ai acestei lumi! Cei ce se întorc spre Regele și împărăția lui Iehova vor avea motiv a bate din palme și a jubila. De aceea poruncește Iehova rămășiței sau poporului pentru numele său: „Cuvântați între popoare: Domnul domnește! Intemeiatu-s-a lumea, și nu se va clăti. El popoarele cu dreptate le judecă... Trezalte câmpia și tot ce este pe ea, veselească-se toți arborii pădurii înaintea Domnului; căci vine; vine să judece pământul; va judeca lumea cu dreptate, și popoarele cu adevărul său”. — Psalm 96:10—13.

42 „Arborii dreptății”, sadul lui Dumnezeu, formează organizațiunea de căpetenie a lui Iehova. Ei vor fi totdeauna în fruntea acelor care dau mărire și cinste numelui Celui Prea Înalt. Toți ceilalți arbori care vor supraviețui trebuie să vină în armonie cu împărăția lui Dumnezeu; și atunci tot ce are suflare va lăuda pe Iehova.

Intrebări pentru studiu

Alin. 1. Zice Scriptura că Iehova are nevoie de oameni pentru ai întrebuința la vestirea hotărârilor sale? Explică pentru ce întrebuințează în acest scop oameni. Cum să privească prin urmare mărtorii lui Iehova legătura lor cu el și cum să se poarte ei în timp ce-i onorează atât de mult?

Alin. 2, 3. Ce a fost în substanță mesajul lui Iehova prin faptul că a pus pe Iotam pe vârful muntelui și l-a inspirat să vorbească? Aplică acest tablou profetic timpului prezent.

Alin. 4. În această legătură explică pentru ce au dorit Israelii ca să domnească un rege pământesc peste ei.

Alin. 5—7. Arată cu ajutorul mărturiilor biblice cine sunt „arborii” amintiți în judecătorii 9:8. Arată cu dovezi din Scriptură împlinirea declarațiilor profetice următoare: a) „Copacii au plecat să ungă un împărat și să-l pună în fruntea lor”. b) „Ei au zis măslinului: Împărățește peste noi!”

Alin. 8—10. Explică ce-a răspuns măslinul la oferta domniei și ce împlinire are această parte a parabolei profetice.

Alin. 11, 12. Care tactică a lui Satan este arătată în versetul 10? Cum a fost împlinită această parte a profeției în mic? Care fapte arată că împlinirea în mare are loc în timpul prezent.

Alin. 13, 14. Explică însemnarea profetică a cuvintelor următoare din răspunsul smochinului: a) „Păcătul meu voiu dulceața mea”; b) „și fructul meu cel bun”; c) „și duce-mă-voiu spre a domui peste arbori?”

Alin. 15. Arată cine este „vița de vie” amintită în versetul 12, a) la împlinirea în mic; b) la împlinirea în

mare sau completă. Când și cum găsește aplicațiune deplină această parte a parabolei profetice?

Alin. 16—18. Ce răspuns a dat la împlinirea acestei profeții „vița de vie” „arborilor”? Ce înseamnă cuvintele următoare ale „viței de vie”: a) „Să părăsesc eu vinul, care inveseleşte pe Dumnezeu și pe oameni”; b) „ca să mă duc să domnesc peste copaci”? Cum își împlinește rămășița răspunderea ei care este legată cu împlinirea versetului 13 al acestei parabole profetice?

Alin. 19. Arată cu ajutorul faptelor care marchează împlinirea acestei părți a parabolei dacă „arborii” au fost cinstiți și sinceri când au rugat pe „măslin”, pe „smochin” și pe „vița de vie” să domnească peste ei. Explică însemnarea faptului că „toți arborii” s-au unit în cererea făcută „spinului” să vină și să domnească peste ei.

Alin. 20, 21. Pe cine a reprezentat spinul în împlinirea în mic? și pe cine în împlinirea în mare? Arată ca dovadă fapte și texte din Scriptură.

Alin. 22—25. Ce se vede cu ocazia aplicațiunii versetului 15 la timpul prezent? a) în graba spinului de a satisface cererea arborilor? b) în cererea spinului ca arborii să se adăpostescă sub umbra lui? c) în alternativa declarată: „Altfel, să iasă un foc din spin, și să mistuie cedrii Libanului?”

Alin. 26—28. Ce a fost scopul și efectul aplicațiunii din partea lui Iotam a parabolei pe care a rostit-o? Ce aplicațiune sau împlinire găsește aceasta în timpul prezent?

Alin. 29, 30. Arată prin ilustrațiune ce potrivită este în aplicațiunea profetică alternativa lui Iotam prezentată lui Abimelec și sprijinitorilor lui: „Dacă nu”. Pentru ce a putut rosti Iotam atunci această alternativă cu o astfel de siguranță?

Alin. 31. Aplică la timpul prezent următoarele fapte profetice: a) că acest mesaj a fost proclamat de Iotam de pe vârful muntelui Garizim; b) că Iotam a fugit după aceea la Beer și a rămas acolo.

Alin. 32—35. Arată a) că blestemul sau pedapsa (versetul 20) a fost provocat de înșuși aceia împotriva cărora a fost rostită profetic în mod condițional; b) că faptele au fost aduse la cunoștința celor atinși ca dovadă; c) dacă răsplata lui Dumnezeu i-a cercetat și pentru ce?

Alin. 36. Arată care este adevărul de frunte învățat prin profeția despre arbori. Ce se înțelege sub justificarea numelui lui Iehova? De ce este justificarea numelui lui Iehova de o importanță atât de mare?

Alin. 37. Ce legătură este între această profeție și „arborii edenului” și între „cedrul măreț al Libanului”? Explică judecata de moarte rostită împotriva „cedrului măreț” și pentru ce a așteptat Iehova atât de mult cu executarea acelei judecăți.

Alin. 38, 39. Când, unde, cum și în ce scop a plantat Iehova „arborii” care sunt amintiți în Isaia 61:3? Pentru ce au fost sădiți lângă apă? ajunsa-s-a prin a-

ceasta scopul urmărit? De ce importanță este această apă pentru „arhori” și ce răspundere au ei în legătură cu aceasta?

Alin. 10—12. Din ce constă prin urmare privilegiul dat rămășiței și numai cum va putea susține fiecare

membru al ei proba legată cu aceasta? Din ce constă mesajul cu care sunt însărcinați? și în ce scop trebuie dus?

W. T. dia 1 Aprilie 1935.

INTREBĂRI

REVISTA a primit o comunicare cu rugămintea ca răspunsul la întrebările puse în ea să fie dat prin coloanele revistei; și deoarece această comunicare cuprinde mai multe întrebări, ele vor fi considerate sau cercetate împreună. Acum urmează comunicarea respectivă:

„Noi am observat de curând că mulți care declară a fi martori ai lui Iehova întrebuințează tutunul în diferitele sale forme. Aceasta privește atât pe pionieri și pionieri-ajutori cât și pe lucrătorii de grupă. În adevăr, un pionier-ajutor a devenit un fumător atât de pălmaș încât întreg corpul său pare a fi îmbibat de miros. S'a observat că chiar și surorii încep acum să fumeze (a trage, a bea tutun). Privește revista fumatul aceluia de a fuma tutun) ca potrivit pentru unul care declară a servi pe Iehova? Nu tocește oare fumatul continuu priceperii și aprecierea scopurilor lui Iehova? Dacă aceasta este adevărat, nu este oare acesta un alt mijloc pe care Satan îl întrebuințează pentru a nimici pe rămășiță, prin care mijloc vrea să-i facă fără grijă și indiferenți?”

„De asemenea se poate observa și o moralitate destrăbălată. Printre unii a stăpânit cugetul că pentru martorii lui Iehova nu este de lipsă să se supună fornelor de căsătorie prescrise de stat și așa au tratat unii împreună cu soț și soție fără să fi împlinit cerințele legii. În același timp au susținut că au fost autorizați să facă aceasta prin articolul despre căsătorie din broșura „Cămin și fericire” (în engleză).”

„Când un martor al lui Iehova are de gând să se căsătorească, nu trebuie să îplinească el oare cerințele legale atâta timp cât nu sunt în conflict sau în contradicție cu legea lui Dumnezeu?”

„Este potrivit pentru unul care declară a aparține rămășiței să se însoare de trei sau patru ori în diferite timpuri prin aceea că se despărțește după fiecare căsătorie?”

„De asemenea s'a observat și aceea că unii iau parte la lucrul din casă încasă sau împlinesc alte datorințe în organizațiune în timp ce sunt sub influența alcoolului sau ameșiți de băutura. Cu ce condiție este aprobată în Scriptură întrebuințarea vinului? Este bine ca cineva să beie atâta vin încât serviciul său în organizațiunea Domnului să fie îngreunat și păgubit prin aceasta?”

* * *

Revista a arătat de ani de zile calea indicată de Scriptură pe care trebuie să o urmeze toți aceia care s'au consacrat de a face voia lui Dumnezeu. Ținând seamă de acest fapt pare mai degrabă neobișnuit că mai este de lipsă de a da răspuns la întrebări ca cele puse în comunicarea de mai sus. Sfânta Scriptură arată atât de

clar calea pe care trebuie să o urmeze cei consacrați încât nu poate exista nici o îndoeală despre aceasta. În anii din urmă revista și-a consacrat coloanele discutării profesiilor care se ocupă cu împărăția și care sunt acum în curs de împlinire și au fost scrise spre folosul special al martorilor lui Iehova. În același timp revista a presupus că unșii Domnului vor avea în minte în tot timpul calea potrivită de urmat arătată lor de Scriptură. După cum a declarat de multe ori revista, chestiunea cea mai însemnată care trebuie decisă acum este justificarea sau îndreptățirea numelui lui Iehova, și deoarece aceasta va fi adusă la îndeplinire prin împărăția Sa sub Christos, împărăția este marea învățătură a Bibliei. Cine vrea să ia parte la justificarea numelui lui Iehova să studieze cu atențiune Scriptura pentruca să se poarte într'un chip vrednic de Domnul. Numai aceea ce se înțelege în general sub „desvotare de caracter” nu poate aduce creației niciodată aprobarea lui Iehova. Cine servește pe Iehova Dumnezeu și vrea să primească aprobarea sa trebuie să facă cu mult mai mult decât a avea o purtare curată și curată. Cei consacrați nu trebuie să facă numai aceasta ci afară de aceasta cu mult mai mult și să fie cu băgare de seamă la ceea ce să-și consacreze toate facultățile lor lui Dumnezeu și împărăției sale.

Apostolul a scris prin inspirațiune divină următoarele celor chemați ca să ia parte la împărăție: „Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: Eu voi locui și voi urabla în mijlocul lor; eu voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul meu. Deaceia: Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi imi veți fi fi și fiice, zice Domnul Cel Atoptulernic”. — 2 Corinteni 6:15—18.

Pe scurt aceasta înseamnă că urmașul lui Christos Isus trebuie să se despărtească de tot de organizațiunea lui Satan și să se devoteze în mod dezinteresat lui Dumnezeu și împărăției sale. Are deci vreunul dintre copiii lui Dumnezeu un motiv de a zice că ei nu trebuie să observe regulile buneiești obișnuite? Poate cineva conchide, pe de altă parte, fie chiar și numai pentru un moment că el poate împlini cerințele puse unșilor numai printr'o purtare „civilizată, curată și curată”? Desigur că nu!

Apostolul răspunde la această întrebare prin cuvintele următoare: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfinșirea până la capăt, în frica de Dumnezeu”. (2 Corinteni 7:1). Orice necurățenie fie a cărnii sau a spiritului este o urăciune în ochii lui Dumnezeu. Curățenia cărnii și a spiritului este tocmai con-

tratul murdăriei și înseamnă că trebuie a fi curat atât în ce privește corpul cât și mintea, și facultățile cu care este cineva înzestrat trebuie întrebuințate spre mărire¹ lui Dumnezeu. Când cineva a luat loc pe partea lui Iehova și a fost împărțit de marele privilegiu de a intra în organizațiunea sa trebuie să se și poarte în armonie cu această organizațiune.

1 Este fumatul în înțelesul Scripturii curat sau necurat? Întrebuințarea tutunului este extrem de murdara ori în ce formă s'ar face. El murdărește corpul, îl face să miroase rău și tocește facultățile spirituale sau intelectuale. Tutunul face pe cel ce-l întrebuințează neplăcut celor cu care vine în contact, îi strică, și dezonoarează pe Dumnezeu și pe Christos. Întrebuințarea tutunului sau fumatul a demoralizat foarte mult neamul omenesc. El dă naștere unei dorințe după alte lucruri necurate și murdare. Otrava tutunului face să se dorească alte lucruri veninoase și aprinde poftă după ele. Fumatul nu este aprobat de Cuvântul lui Dumnezeu în nici o împrejurare. Este cu totul incompatibil pentru vreunul din ceata templului lui Dumnezeu să întrebuințeze această buruiănă murdară și de aceea nimeni care fumează nu-i permis să rămâne în Casa Bibliei. Din același motiv nu i se șade niciunui dintre reprezentanții Societății să întrebuințeze tutun, nici să mestecă și nici să tragă tutun. Pionierii, pionierii-ajutori și alții sunt reprezentanții direcți ai Societății. Desigur Societatea n'are putere sau autoritate să zică că o persoană, care vrea să întrebuințeze tutun, nu poate face lucrul acesta; însă Societatea poate refuza pe drept de a lucra împreună cu aceia care nu voiesc să lase fumatul, și de a refuza în mod drept de a face pe astfel de oameni în mod conștient reprezentanți ai Societății. Acele persoane care cugetă că trebuie să întrebuințeze mai departe tutunul și preferă să facă mai bine aceasta decât să iele parte la lucrarea Domnului sub conducerea Societății, au toată libertatea să aleagă calea pe care voiesc să o urmeze. Acela, care ajunge la concluziunea că el nu se poate lăsa de fumat și în prezent este un reprezentant al Societății, este rugat să încunoștințeze despre aceasta departamentul serviciului din Brooklyn sau al biroului țării respective, adică unde se află, și numele său va fi șters din listă. Acela pentru care fumatul este mai important decât servirea împărăției lui Dumnezeu ca unul din martorii săi, acela să meargă și să-și împlinească poftele sale egoiste; însă să nu aștepte că Societatea va autoriza pe o astfel de persoană să o reprezinte cu ocazia vestirii mesajului împărăției. Noi trăim acum într'un timp foarte important când fiecare din poporul lui Dumnezeu trebuie să se păzească și să fie cu băgare de seamă. Cine vrea să reprezinte pe Domnul și împărăția sa trebuie să aibă o minte limpede și de aceea trebuie să evite toate lucrurile pe care Satan le-ar putea întrebuința pentru a-i împiedeca în serviciul lor.

Revenind la cuvintele apostolului din 2 Corinteni 7:1, ce înseamnă cuvintele întrebuințate acolo: „Să ne ducem sfinșirea până la capăt, în frica de Dumnezeu”? Cum poate fi împlinit lucrul acesta? Sfinșenie înseamnă devotament absolut lui Iehova. În limbajul Scripturii aceasta înseamnă a fi orb față de toate afară de serviciul lui Dumnezeu. „Cine este orb, dacă nu robul meu și surd ca solul meu, pe care îl trimit? Cine este orb ca prietenul lui Dumnezeu, și orb ca robul Domnului?” (Isaia 42:19). El trebuie să facă în tot timpul ceea ce-i place Tatălui să crească și nu-i permis să se lase să fie întors dela felul său de a lucra din pricina fricii de oameni sau de o dorință după aprobarea oamenilor. „Frica de oameni este

o cursă”. (Proverbe 29:25). Mai importantă decât toate este aprobarea lui Dumnezeu. „În frica de Dumnezeu” înseamnă de a se purta într'un chip plăcut lui Dumnezeu; și care este acel chip de purtare trebuie învățat din Scripturi. Temele de a neglija ajungerea aprobării lui Dumnezeu. „Frica de Domnul este urirea răului; înfrica și mândria, purtarea rea și gura mincinoasă, iată ce urăse eu”. — Proverbe 8:13.

2 Rău este ceea ce face pagubă. Nimeni n'are drept să să păgubească sau să-și facă rău lui însuși și cu atât mai puțin să facă pagubă altora. Întrebuințarea unei buruieni veninoase ca tutunul nu valămă numai pe cel ce se folosește de ea ei și pe semenii lui care vin în contact cu el. Aceasta se potrivește în mod deosebit la fumarea de tutun. Dacă cineva vrea să-și facă rău prin aceea că fumează nimeni n'are drept să-l oprească; însă de bună seamă nimeni n'are dreptul să sufle altuia în față fum gros de tutun. Obiceiul fumatului este unul dintre obiceiurile cele mai egoiste ale oamenilor și egoismul este tocmai contrarul iubirii. Fumătorul nu șine seamă de drepturile și privilegiile altora care au o scărba de tutun. Toate motivele sunt împotriva întrebuințării tutunului; însă niciun motiv nu poate fi citat spre apărarea sa. Așa dar desigur că niciun creștin care servește pe Dumnezeu n'ar putea avea nicicând o dorință cinstită și sinceră de a întrebuința această buruiănă necurată. Cine se dedă fumatului își face rău lui însuși și de aceea lucrează rău și merge pe „calea răului”. Pe aceste lucruri Dumnezeu declară că le urăște. Faptul că Dumnezeu urăște ceea ce face rău împreună cu faptul că tutunul face rău dovedesc în mod definitiv că tutunul este buruiăna Diavolului pe care o întrebuințează la demoralizarea creaturilor omenesci. Istoria întrebuințării tutunului arată că el a început în „creștinătate”. Nu este de loc de mirare că Diavolul tocmai aici a introdus întrebuințarea lui, și din „creștinătate” influența molipsitoare a întrebuințării tabacului s'a răspândit peste întreg pământul. Închipuiți-vă pe Eva în grădina Edenului cu o țigară între buzele ei!

Moralitate

Ceea ce s'a spus aci despre tutun se referă de asemenea și la celelalte lucruri care tind să demoralizeze creatura. Cei ce reprezintă pe Iehova trebuie să evite facerea a tot ce este murdar sau necurat. Unii au căutat în mod nebul să citească ceva în scrierile Societății ce acestea nu cuprind pentru că să găsească o justificare pentru calea greșită apucată de ei. Unii au conchis în mod smintit că ei pot urma fără să fie pedepsiți mormirile postelor alăta timp cât iau parte la darea mărturie din căsă în casă. Trebuie însă cugelat că participarea la lucrul de mărturie nu este totul ce se cere dela noi. Martorii lui Iehova sunt reprezentanții săi și pe ei se odihnește datoria ca reprezentanți ai Domnului să-l reprezinte atât pe el cât și împărăția în mod vrednic. De aceea cei din serviciul de campanie trebuie să fie prietenoși, să se poarte cu demnitate și să întrebuințeze cuvinte cuviincioase. Nu țar sta de loc bine unui reprezentant de al Domnului să meargă la o persoană și să-i zică: „Dumnezeu aparține organizațiunii Diavolului”. A face aceasta nu este prerogativa martorilor lui Iehova. Datorința noastră este de a reprezenta adevărul Cuvântului lui Dumnezeu în contrast cu nelegiuirea organizațiunii Diavolului, și apoi a lăsa pe fiecare persoană să decidă ea însăși unde aparține.

În cecece privește căsătoria, se pare că unii au înțeles că totul rău cecece zice Sfânta Scriptură despre aceasta și cecece s'a publicat în serierile Societății cu privire la aceasta. Persoanele care fac un contract trebuie să fie mai întâi în stare să facă un astfel de contract. Dacă un bărbat are o femeie sau femeia are un bărbat, atunci bine înțeles că ei nu sunt în situațiunea de a încheia un alt contract de căsătorie. Scriptura arată că între anumite împrejurări unirea conjugală sau căsătoria poate fi anulată. Într'un astfel de caz partea nevinovată poate contracta o nouă căsătorie. Cărțicea „Cămin și fericeire” cuprinde o discuțiune scurtă asupra căsătoriei. Limbajul întrebunțat acolo nu este cu două înțelesuri și de aceea nu i se poate da un înțeles contradicțoriu. Presupunând că ambele părți sunt îndreptățite alături din punct de vedere biblic cât și legal să se căsătorească, este spus în această broșură următoarele:

„O căsătorie în ochii lui Dumnezeu poate fi definită prin urmare în mod drept ca un contract sau invocare pe care l-au făcut bărbatul și femeia ca să devină soț și soție și anume prin împlinirea deplină a condițiilor contractului de către ambele părți. O căsătorie legală este definită în mod potrivit ca un contract între bărbat și femeie de a fi soț și soție după care s'a făcut o formă de căsătorie în prezența martorilor de către un funcționar autorizat în mod legal ca să facă lucrul acesta. O astfel de formă de căsătorie este conform legii țării; și este bine de a observa și a urma legea țării când această lege nu este în contradicție directă cu legea lui Dumnezeu. Dat fiind faptul că legea lui Dumnezeu nu interzice facerea unor anumite forme iar pe de altă parte dat fiind faptul că legea prescrie o formă de căsătorie printr'o a treia persoană, o astfel de formă de căsătorie făcută de un funcționar public este legală și bună. Din această se poate vedea că o căsătorie încheiată sau mai bine zis o formă de căsătorie făcută de un judecător de pace, de un magistrat, judecător sau de un ofițer al stării civile care este autorizat să facă aceasta, este tot așa de cu efect și obligatoare ca și una făcută de un preot sau pastor. Afară de aceasta clasa amintită mai la urmă cere pentru lucrul acesta o plată peste măsură de mare și este spre apăsarea celor săraci.

„Căsătoria este prea sfântă decât să atârne de niște cuvinte rostite de un om imperfect fie acesta un preot sau un ofițer al stării civile. De asemenea ea este cu mult mai sfântă decât ea să poată fi anulată prin capriciul, hotărîrea sau părerea vreunui funcționar al legii”.

Despre căsătorie a zis Domnul Isus: „Drept răspuns, el le-a zis: oare n'ați citit că Ziditorul, dela început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiească, și a zis: De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup? Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă. Pentruce dar, ț-au zis ei, a poruncit Moise ca bărbatul să dea nevestei o carte de despărțire, și s'o lase? Isus le-a răspuns: Din pricina impietății inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele; dar dela început n'a fost așa. Eu însă vă spun că oricine își lasă nevasta, afară de pricină de curvie, și ia pe alta de nevastă, precurvește; și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbat, precurvește”. (Matei 19:4-9). Învățătura cu privire la căsătorie este cuprinsă în cuvinte clare în 1 Corinteni 7:1-15, care lucruri au fost discutate de revistă de mai multe ori în timpul trecut.

V i n

Întrebunțarea sau berea vinului este autorizată de Scriptură, însă aceasta trebuie să se facă cu cumpătare. Această chestiune a fost tratată cu deamănuntul în broșura „Prohibițiune” în englezeste și de aceea nu este de lipsă ca revista să-și întrebunțeze aici coloanele pentru a publica lucrul acesta din nou. Evident, este bine de a bea vin cu măsură căci altfel n'ar fi făcut Domnul să se scrie că el aprobă întrebunțarea vinului. Între întrebunțarea cumpătării a vinului și între întrebunțarea tutunului în vreo formă oarecare este o mare deosebire. Tutunul nu este aprobat în nici o împrejurare în timp ce vinul este adeseori amintit cu cuvinte de aprobare în Cuvântul lui Dumnezeu.

Cumpătare în toate lucrurile este purtarea potrivită și biblică. (Filipeni 1:5). Un mâncăcios fără măsură este un destrăbălat și un lacom. Un beșiv și un destrăbălat sunt puși în aceeași clasă și ambii displac Domnului (Proverbe 23:21; Deuteronomul 21:20). Statul Scripturii este: „Să bei și câte puțin vin, din pricina stomacului tău” (1 Timotei 5:23); însă „să nu fii băutor de mult vin”. (1 Timotei 3:8). Dacă cineva găsește că el nu poate ține măsura cu ocazia întrebunțării vinului pentru sănătatea sa atunci mai bine să nu beie vin de loc. Dacă berea vinului îi face rău sau face rău altei persoane atunci să se lese de el.

În armonie cu cecece s'a spus aci este scris: „Nu fi printre cei ce beau vin, nici printre cei ce se îmbuibază cu carne. Căci beșivul și cel ce se dedă la îmbuibare sărăcesc, și așipirea te face să porți zdrențe”. (Proverbe 23:20, 21) Isus, evident, a băut vin și a mâncat hrană; și fariseii au folosit aceasta de pretext pentru a-l învinovăți că ar fi un om destrăbălat și un băutor de vin și un prieten al vameșilor și al păcătoșilor. Cu privire la aceasta a zis însuși Isus: „A venit Fiul omului mâncând și bănd, și ei zic: Iată un om mâncăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor! Totuși, înțelepciunea a fost îndreptățită din lucrările ei”. (Matei 11:19). Bine înțeles fariseii l-au învinovătit în mod fals de excese sau îmbuibare, deoarece Isus lucrează totdeauna drept.

Mai departe este scris: „Nu te uita la vin când erge roș și face mărgăritare în pahar; el alunece ușor”. (Proverbe 23:31). Unii au stăruit că acest text zice că nu-i permis nici măcar să te uși la vin; dar aceasta este o interpretare irațională a acestui text. Un vin care este făcut din anumiți struguri este totdeauna roșu și nu-și schimbă culoarea. Când însă cineva a băut peste măsură de mult vin atunci începe să vadă „roșu”. Cecece înseamnă într'adevăr textul de mai sus este în forma de exprimare de astăzi: Nu te uita la vin când vezi roșu, adică când toate îți se par roșii. Când vezi roșu și vinul îți alunece ușor pe gât, atunci îi timpul să-l lași în pace, deoarece ai băut destul sau prea mult.

Când cineva se află în serviciul Domnului, să evite băutura tare în vreo formă oarecare. Dumnezeu a dat celor care au servit în oficiul de preoți porunca următoare: „Tu și tiii tăi împreună cu tine, să nu bei vin, nici băutura amețitoare, când veși intra în cortul întâlnirii, ca să nu muriți: Aceasta va fi o lege vecinică pentru urmașii voștri, ca să puteți deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt, ce este necurat de ce este curat”. (Leviticul 10:9, 10). Concluziunea rațională este aici că n'a fost nepotrivit să beie cumpătat când n'au servit în tabernacol.

izraeliților le-a fost poruncit să aducă Domnului în timp de sărbătoare anumite jertfe Domnului, „și să aduceți o jertfă de băutură de un sfert de hin de vin”. (Leviticul 23:13). Când cineva este în serviciu să se ferească de via și de alte băuturi ameștoare, adică să nu le beie; deoarece acestea nu este timpul potrivit pentru astfel de lucruri.

Gândiți-vă: că Iehova a ales din lume un popor pentru numele său și l-a făcut martori, reprezentanți și ambasadori ai împărăției sale pe pământ. Prin urmare faptele lor trebuie să fie în armonie cu Cuvântul său și de aceea trebuie să evite sau să se ferească de lucruri necuviințioase, necurate și destrăbate. Martorii lui Iehova trebuie să se poarte în armonie cu împărăția sa a dreptății de sub Christos. Nimeni să nu fie așa de nebun să creadă că el poate să ducă o viață destrăbălată numai pentru că nu se poate aduce pe sine la perfecțiunea cărnii. Faptul că este imperfect nu înseamnă că el nu trebuie să lupte în tot timpul împotriva imperfecțiilor sale. „Cine zice că rămâne în el, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus”. (1 Ioan 2:6). „Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele

sunt rele. De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți, căre este voia Domnului. Nu vă îmbătați de vin, această este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de duh”. — Efeseni 5:14—18.

Noi trăim în ziua rea. Satan și instrumentele sale întrebunțează acum și deacuma înainte tot felul de mijloace ca să abată și să întoarcă pe martorii lui Iehova de la calea cea adevărată. Așa dar este de lipsă ca fiecare să fie veghetor și să se țină în mod strict de regulile scrise în Sfânta Scriptură. Noi ne aflăm într-o luptă adevărată și trebuie să ne păzim neprihănirea noastră înaintea lui Iehova prin aceea că-l reprezentăm în mod sincer și ne ducem sfințirea până la capăt în fața de Dumnezeu. Toți care s-au apucat să servească pe Iehova Dumnezeu să observe în mod strict și să urmeze cu băgare de seamă regulile scrise în Cuvântul său. Niciuna dintre aceste reguli nu fost atenuată sau pusă laoparte pentru că a sosit împărăția. Cine vrea să placă Domnului și să aibă aprobarea sa trebuie să observe și să țină în mod strict poruncile și regulile împărăției sale.

(W. T. din 1 Martie 1935)